

33

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 8. listopadu 1990 byla ve Štrasburku přijata Úmluva o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu.

Jménem České republiky byla Úmluva podepsána ve Štrasburku dne 18. prosince 1995.

S Úmluvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listina České republiky byla uložena u generálního tajemníka Rady Evropy, depozitáře Úmluvy, dne 19. listopadu 1996.

Při ratifikaci Úmluvy bylo učiněno následující prohlášení:

„Ústředními orgány ve smyslu článku 23 odst. 1 Úmluvy jsou:

- jde-li o trestní řízení, Nejvyšší státní zastupitelství České republiky v řízení před podáním obžaloby a Ministerstvo spravedlnosti České republiky v řízení po podání obžaloby,
- v ostatních případech Ministerstvo financí České republiky“.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 36 odst. 3 dnem 1. září 1993. Pro Českou republiku podle odstavce 4 téhož článku vstoupila v platnost dnem 1. března 1997.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

ÚMLUVA

o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu

Preambule

Členské státy Rady Evropy a ostatní signatáři této Úmluvy vzhledem k tomu, že cílem Rady Evropy je realizovat užší jednotu mezi svými členy,

přesvědčení o nezbytnosti pokračovat ve společné trestní politice směřující k ochraně společnosti,

vzhledem k tomu, že boj proti závažné kriminalitě, která je čím dále více mezinárodním problémem, vyžaduje použití moderních a účinných metod na mezinárodní úrovni,

domnívající se, že jedna z těchto metod spočívá v tom, že delikvent je zbaven výnosů zločinů,

vzhledem k tomu, že k dosažení tohoto cíle musí být rovněž zaveden uspokojivý systém mezinárodní spolupráce,

dohodly se o následujícím:

KAPITOLA I
TERMINOLOGIEČlánek 1
Terminologie

K účelům této Úmluvy:

- a. pojem „výnos“ označuje všechny ekonomické výhody pocházející z trestných činů. Tato výhoda může spočívat ve veškerém majetku, tak jak je definován v písmenu b. tohoto článku,

- b. pojem „majetek“ zahrnuje majetek jakéhokoli charakteru, hmotný nebo nehmotný, movitý nebo nemovitý a rovněž právní dokumenty nebo nástroje prokazující oprávnění nebo zájem na takovém majetku,

- c. pojem „prostředky“ označuje jakýkoli majetek zcela nebo částečně použitý nebo určený k použití libovolným způsobem pro spáchání jednoho nebo více trestných činů,

- d. pojem „konfiskace“ označuje trest nebo opatření nařízené soudem následující po řízení, které se týká jednoho nebo více trestných činů a jež vede k trvalému odnětí majetku,

- e. pojem „předmětný trestný čin“ označuje každý trestný čin, v jehož důsledku vznikají výnosy, které by se mohly stát předmětem trestné činnosti podle článku 6 této Úmluvy.

KAPITOLA II

OPATŘENÍ K PŘIJETÍ NA VNITROSTÁTNÍ
ÚROVNI

Článek 2

Konfiskační opatření

1. Každá strana přijme legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná, aby bylo možno konfiskovat

prostředky a výnosy nebo majetek, jehož hodnota odpovídá těmto výnosům.

2. Každá strana může při podpisu nebo uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo listiny o přístupu prohlášením adresovaným generálnímu tajemníku Rady Evropy prohlásit, že odstavec 1 tohoto článku se vztahuje jen na trestné činy nebo kategorie trestných činů upřesněné v prohlášení.

Článek 3

Vyšetřovací a prozatímní opatření

Každá strana přijme legislativní a jiná opatření, která se ukáží jako nezbytná, aby jí umožnila zjistit a vyhledat majetek podléhající konfiskaci podle článku 2 odst. 1 a předejít veškerým obchodům s tímto majetkem, jeho převodům nebo použití.

Článek 4

Speciální vyšetřovací pravomoci a techniky

1. Každá strana přijme legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná ke zmocnění soudů nebo jiných příslušných orgánů k tomu, aby nařídily zpřístupnění nebo zabavení bankovních, finančních nebo obchodních záznamů za účelem provedení opatření uvedených v článcích 2 a 3. Strana se nebude moci dovolávat bankovního tajemství, aby mohla odmítnout provádění ustanovení tohoto článku.

2. Každá strana uváží přijetí legislativních a jiných opatření, která budou nezbytná k tomu, aby jí umožnila používat speciální vyšetřovací techniky usnadňující identifikaci a hledání výnosů a také shromažďování s tím souvisejících důkazů. Tyto techniky mohou zahrnovat příkazy k dohledu nad bankovními účty, pozorování, zachycování telekomunikačních sdělení, přístup k počítačovým systémům a příkazy k předkládání určitých dokladů.

Článek 5

Zákonné opravné prostředky

Každá strana přijme legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná k tomu, aby zúčastněným stranám, na něž se vztahují opatření uvedená v článcích 2 a 3, byly dány účinné právní prostředky k ochraně jejich práv.

Článek 6

Trestné činy praní výnosů zločinu

1. Každá strana přijme legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná k označení jednání jako trestného činu v souladu s jejím vnitrostátním právem, pokud čin byl spáchán úmyslně, v následujících případech:

- a. přeměny nebo převodu majetku, o němž ten, kdo se ho dopouští, ví, že tento majetek tvoří výnos, a to za účelem zatajení nebo zakrývání nedovoleného původu majetku nebo pomoci jakékoli osobě, která je zapojena do spáchání předmět-

ného trestného činu, aby unikla právním důsledkům svých činů,

- b. zatajování nebo zakrývání povahy, původu, umístění, nakládání, pohybu nebo skutečného vlastnictví majetku nebo práv s ním souvisejících, o nichž pachatel ví, že vytvářejí výnosy; a s výhradou ústavních zásad a základních pojmů právního systému strany:
- c. nabytí, držení nebo užívání majetku, o němž ten, kdo jej nabývá, drží nebo používá, ví v okamžiku, kdy jej dostává, že vytváří výnosy,
- d. účasti v některém z trestných činů označených v souladu s tímto článkem, dále sdružení, spolčení, pokusů, návodů, usnadnění a rad ve vztahu k těmto trestným činům.

2. Za účelem uplatnění nebo užití odstavce 1 tohoto článku:

- a. nezáleží na tom, zda předmětný trestný čin je nebo není v trestní pravomoci strany,
- b. může být stanoveno, že trestné činy uvedené v tomto odstavci se nevztahují na pachatele předmětného trestného činu,
- c. potřebná vědomost, úmysl nebo motivace, jako prvky jednoho z trestných činů uvedených v tomto odstavci, mohou být odvozeny z objektivních skutkových okolností.

3. Každá strana může přijmout opatření, která podle svého vnitrostátního práva považuje za potřebná k označení trestního charakteru také všech nebo některých činů zmíněných v odstavci 1 v některém nebo všech následujících případech, pokud pachatel:

- a. měl předpokládat, že majetek tvoří výnos,
- b. jednal za účelem dosažení zisku,
- c. jednal za účelem pomoci v pokračování další kriminální činnosti.

4. Každá strana může při podpisu nebo uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo listiny o přístupu prohlášením adresovaným generálnímu tajemníku Rady Evropy prohlásit, že odstavec 1 tohoto článku se vztahuje pouze na předmětné trestné činy nebo jejich kategorii upřesněnou v tomto prohlášení.

KAPITOLA III

MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE

Část 1

Zásady mezinárodní spolupráce

Článek 7

Všeobecné zásady a opatření pro mezinárodní spolupráci

1. Strany vzájemně spolupracují v co nejširší míře

za účelem vyšetřování a řízení, která jsou zaměřena na konfiskaci prostředků a výnosů.

2. Každá strana přijme legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná k tomu, aby jí umožnila za podmínek uvedených v této kapitole vyhovět žádostem:

- a. o konfiskaci určitých částí majetku spočívajících ve výnosech a prostředcích a také o konfiskaci výnosů spočívajících v požadavku zaplatit peněžní částku odpovídající hodnotě výnosu,
- b. o pomoc za účelem vyšetřování a provedení prozatímních opatření, která mají za cíl jednu z forem konfiskace zmíněných výše v písmenu a.

Část 2

Vzájemná pomoc za účelem vyšetřování

Článek 8

Povinnost pomáhat

Strany si na požádání poskytují co nejširší vzájemnou pomoc, aby zjistily a vysledovaly prostředky, výnosy a ostatní majetek podléhající konfiskaci. Tato vzájemná pomoc spočívá zvláště ve všech opatřeních vztahujících se na získání a ochranu důkazů týkajících se existence výše uvedeného majetku, jeho umístění nebo pohybu, povahy, právního statutu nebo hodnoty.

Článek 9

Provádění vzájemné pomoci

Vzájemná pomoc uvedená v článku 8 je prováděna v souladu s vnitrostátním právem dožádané strany a podle něho; v souladu s postupem upřesněným v žádosti pak jen v tom rozsahu, který je slučitelný s tímto vnitrostátním právem.

Článek 10

Bezprostřední předávání informací

Bez újmy na svém vlastním vyšetřování nebo řízení, jedna strana může bez předchozí žádosti předat jiné straně informace o prostředcích a výnosech, pokud je toho názoru, že sdělení těchto informací by mohlo přijímající straně pomoci k zahájení nebo k úspěšnému vedení vyšetřování nebo řízení nebo by mohlo vést k žádosti této strany podle této kapitoly.

Část 3

Prozatímní opatření

Článek 11

Povinnost přijmout prozatímní opatření

1. Jedna strana na žádost jiné strany, která zahájila trestní řízení nebo řízení za účelem konfiskace, přijme prozatímní opatření, která jsou nutná, jako je zajištění

nebo zabavení, aby se předešlo všem obchodům týkajícím se majetku, který by mohl být později předmětem žádosti o konfiskaci nebo který by umožnil vyhovění takové žádosti.

2. Strana, které byla doručena žádost o konfiskaci v souladu s článkem 13 a byla-li o to požádána, přijme opatření uvedená v odstavci 1 tohoto článku ve vztahu k veškerému majetku, který je předmětem žádosti nebo který by umožnil vyhovění takové žádosti.

Článek 12

Provádění prozatímních opatření

1. Prozatímní opatření uvedená v článku 11 jsou prováděna v souladu s vnitrostátním právem dožádané strany, podle něho a v souladu s postupy upřesněnými v žádosti, pokud odpovídají tomuto vnitrostátnímu právu.

2. Před zrušením jakéhokoli prozatímního opatření přijatého v souladu s tímto článkem dožádaná strana umožní dožadující straně, aby vyjádřila své důvody ve prospěch pokračování tohoto opatření.

Část 4

Konfiskace

Článek 13

Povinnost konfiskace

1. Strana, která obdržela od jiné strany žádost o konfiskaci týkající se prostředků nebo výnosů nacházejících se na jejím území:

- a. provede rozhodnutí o konfiskaci vydané soudem dožadující strany, pokud jde o tyto prostředky nebo výnosy, nebo
- b. předloží tuto žádost svým příslušným orgánům, aby dosáhla vydání rozhodnutí o konfiskaci, a pokud je vydáno, provede ho.

2. Za účelem užití odstavce 1 b. tohoto článku každá strana má v případě potřeby pravomoc zahájit řízení o konfiskaci podle svého vnitrostátního práva.

3. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se rovněž vztahují na konfiskaci spočívající v povinnosti zaplatit peněžní částku odpovídající hodnotě výnosů, jestliže majetek, na který se může vztahovat konfiskace, se nachází na území dožádané strany. V takovém případě dožádaná strana, když v důsledku nezaplacení přistupuje ke konfiskaci podle odstavce 1, nechá vymáhat za tímto účelem svou pohledávku z jakéhokoliv majetku, který je k dispozici.

4. Jestliže žádost o konfiskaci se dotýká určité části majetku, strany se mohou dohodnout, že dožádaná strana může přistoupit ke konfiskaci formou požadavku na zaplacení peněžní částky odpovídající hodnotě majetku.

Článek 14

Provádění konfiskace

1. Postupy umožňující vydání rozhodnutí o konfiskaci a jeho provádění podle článku 13 jsou upraveny právem dožádané strany.

2. Dožádaná strana je vázána skutkovými zjištěními v tom rozsahu, jak jsou vyjádřena v odsouzení nebo soudním rozhodnutí dožadující strany, nebo v té míře, jak se tato rozhodnutí o ně opírají.

3. Každá strana při podpisu nebo uložení svých ratifikačních listin, listin o přijetí, schválení nebo o přístupu může prohlášením adresovaným generálnímu tajemníku Rady Evropy prohlásit, že odstavec 2 tohoto článku se provádí pouze v souladu s jejími ústavními principy a základními pojmy jejího právního systému.

4. Jestliže konfiskace spočívá v povinnosti zaplatit peněžní částku, příslušný orgán dožádané strany převede její výši na měnu své země podle kurzu platného v době, kdy je vydáno rozhodnutí o provedení konfiskace.

5. V případě uvedeném v článku 13 odst. 1 a. pouze dožadující strana má právo rozhodovat o každé žádosti o přezkoumání rozhodnutí o konfiskaci.

Článek 15

Konfiskovaný majetek

Dožádaná strana nakládá veškerým majetkem, který konfiskovala, podle svého vnitrostátního práva, ledaže by se o tom dotčené strany dohodly jinak.

Článek 16

Právo vymáhání a maximální výše konfiskace

1. Žádost o konfiskaci učiněná v souladu s článkem 13 se nedotýká práva dožadující strany, aby provedla rozhodnutí sama.

2. Žádná ustanovení v této Úmluvě nesmějí být vykládána tak, aby se umožnilo, aby celková hodnota konfiskovaného majetku byla vyšší než částka stanovená rozhodnutím o konfiskaci. Jestliže jedna strana zjistí, že by se tak mohlo stát, dotčené strany přistoupí ke konzultacím, aby se vyhnuly podobnému důsledku.

Článek 17

Uvěznění pro nesplnění závazku

Dožádaná strana nesmí uvěznit osobu pro nesplnění závazku ani uložit jiné opatření omezující svobodu na základě žádosti předložené v souladu s článkem 13, jestliže to dožadující strana uvedla v žádosti.

Část 5

Odmítnutí a odložení spolupráce

Článek 18

Důvody odmítnutí

1. Spolupráce podle této kapitoly může být odmítnuta v případě, že:

- a. požadovaný postup by byl v rozporu se základními zásadami právního řádu dožádané strany, nebo
- b. provedení žádosti by mohlo ohrozit suverenitu, bezpečnost, veřejný pořádek nebo jiné podstatné zájmy dožádané strany, nebo
- c. dožádaná strana se domnívá, že závažnost případu, na který se vztahuje žádost, nezdůvodňuje uskutečnění požadovaného postupu, nebo
- d. trestný čin, na který se žádost vztahuje, je politickým nebo fiskálním trestným činem, nebo
- e. dožádaná strana je toho názoru, že požadovaný postup by byl proti zásadě *ne bis in idem*, nebo
- f. trestný čin, na který se vztahuje žádost, by nebyl trestným činem podle práva dožádané strany, kdyby byl spáchán na území náležejícím do její soudní pravomoci. Avšak tento důvod odmítnutí se vztahuje na spolupráci uvedenou v části 2 jen v tom rozsahu, v jakém požadovaná vzájemná pomoc zahrnuje donucovací opatření.

2. Spolupráce podle části 2, pokud jako požadovaná pomoc zahrnuje donucovací opatření, jakož i spolupráce podle části 3 této kapitoly, mohou být rovněž odmítnuty v případech, kdy požadovaná opatření by nemohla být podle vnitrostátního práva dožádané strany přijata k účelům vyšetřování nebo řízení, kdyby se jednalo o podobný vnitrostátní případ.

3. Vyžaduje-li to právní řád dožádané strany, spolupráce uvedená v části 2 v tom rozsahu, v jakém požadovaná pomoc zahrnuje donucovací opatření, jakož i spolupráce podle části 3 této kapitoly mohou být také odmítnuty v případě, kdy uvažovaná opatření nebo všechna ostatní opatření mající analogické účinky nebudou povolena právním řádem dožadující strany, nebo pokud se jedná o příslušné orgány dožadující strany, jestliže žádost není ověřena soudcem ani jiným justičním orgánem včetně orgánu veřejné žaloby konajícím řízení o trestných činech.

4. Spolupráce uvedená v části 4 této kapitoly může být také odmítnuta, jestliže:

- a. právní řád dožádané strany neobsahuje možnost konfiskace pro druh trestného činu, na který se žádost vztahuje, nebo
- b. bez újmy na povinnosti vyplývající z článku 13 odst. 3 by spolupráce byla proti zásadám vnitrostátního práva dožádané strany, pokud jde o ome-

zení konfiskace ve vztahu k vazbám mezi trestným činem a:

- i. ekonomickou výhodou, která by mohla být posuzována jako jeho výnos, nebo
 - ii. majetkem, který by mohl být posuzován jako jeho prostředek, nebo
- c. konfiskace již nemůže být uložena nebo provedena podle právního řádu dožádané strany z důvodu promlčení, nebo
- d. žádost se nevztahuje k předchozímu odsouzení ani k rozhodnutí soudního charakteru ani na prohlášení obsažené v takovém rozhodnutí, podle kterého byl spáchán jeden nebo více trestných činů a na jehož základě byla nařízena, nebo je požadována konfiskace, nebo
- e. buď konfiskace není vykonatelná v dožadující straně, nebo je ještě možné uplatnit řádné opravné prostředky, nebo
- f. žádost se vztahuje na konfiskaci vycházející z rozhodnutí vydaného v nepřítomnosti osoby, proti níž bylo rozhodnutí vydáno, a pokud podle názoru dožádané strany řízení vedené dožadující stranou, které vedlo k tomuto rozhodnutí, nevyhovovalo minimálním právům na obhajobu přiznaným každé osobě, proti níž je podána obžaloba.

5. Pro účely odstavce 4 f. tohoto článku rozhodnutí není považováno za vydané v nepřítomnosti:

- a. jestliže bylo potvrzeno nebo vyhlášeno poté, co dotčená osoba podala námitku, nebo
- b. bylo-li vydáno na základě odvolání za podmínky, že odvolání bylo podáno dotčenou osobou.

6. Dožádaná strana pro účely odstavce 4 f. tohoto článku při posuzování otázky, zda byla dodržena minimální práva na obhajobu, vezme v úvahu skutečnost, zda se dotčená osoba úmyslně snažila vyhnout spravedlnosti nebo zda tato osoba poté, co měla možnost podat opravný prostředek proti rozhodnutí vydanému v její nepřítomnosti, zvolila možnost jej nepodat.

7. Strana se nemůže dovolávat bankovního tajemství, aby zdůvodnila odmítnutí spolupráce podle této kapitoly. Strana může požadovat, aby žádost o spolupráci, která by zahrnovala zrušení bankovního tajemství, byla ověřena buď soudcem, nebo jiným justičním orgánem včetně orgánu veřejné žaloby konajícími řízení o trestných činech, a to v případech, kdy to vyžaduje její právní řád.

8. Bez újmy na důvodu odmítnutí uvedenému v odstavci 1 a. tohoto článku:

- a. dožádaná strana se nemůže dovolávat jako překážky poskytnutí pomoci podle této kapitoly té skutečnosti, že osoba, proti níž se vede vyšetřování nebo je vydáno rozhodnutí o konfiskaci orgány dožadujícího státu, je právníčkou osobou,

- b. jako překážky pro poskytnutí pomoci v souladu s článkem 13 odst. 1 a. se nelze dovolávat ani té skutečnosti, že fyzická osoba, proti níž bylo vydáno rozhodnutí o konfiskaci výnosů, následně zemřela, nebo že právnícká osoba, proti níž bylo takové rozhodnutí vydáno, byla později zrušena.

Článek 19

Odložení

Dožádaná strana může odložit provedení opatření uvedených v žádosti, jestliže by taková opatření mohla být na újmu řízení prováděného jejími orgány.

Článek 20

Částečné nebo podmíněné vyhovění žádosti

Dožádaná strana dříve, než odmítne nebo odloží spolupráci v souladu s touto kapitolou, prozkoumá, eventuálně po konzultaci s dožadující stranou, jestli může vyhovět žádosti částečně nebo za podmínek, které považuje za potřebné.

Část 6

Oznamování a ochrana práv třetích osob

Článek 21

Oznamování obsahu písemností

1. Strany si budou vzájemně poskytovat co nejširší vzájemnou pomoc, pokud jde o doručování soudních písemností osobám, na které se vztahují prozatímní a konfiskační opatření.

2. Žádné ustanovení tohoto článku není na překážku:

- a. možnosti zasílat soudní písemnosti přímo poštou osobám, které se nacházejí v zahraničí,
- b. možnosti dané soudním úředníkům, státním zaměstnancům nebo jiným příslušným orgánům strany původu, aby uskutečnili doručení nebo oznámení soudních písemností přímo prostřednictvím konzulárních orgánů této strany nebo prostřednictvím soudních úředníků, státních zaměstnanců nebo jiných příslušných úřadů strany určených,

s výhradou, že by strana určená učinila opačné prohlášení generálnímu tajemníkovi Rady Evropy při podpisu nebo uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo listiny o přístupu.

3. Při doručení soudních písemností do zahraničí osobám, na které se vztahují prozatímní opatření nebo rozhodnutí o konfiskaci nařízená v odesílající straně, tato strana informuje dotčené osoby o opravných prostředcích, které existují podle jejího právního řádu.

Článek 22

Uznání zahraničních rozhodnutí

1. Dožádaná strana po obdržení žádosti o spolupráci v souladu se zněním částí 3 a 4 uzná každé soudní rozhodnutí učiněné v dožadující straně, pokud jde o práva, kterých se dovolávají třetí strany.

2. Uznání může být odmítnuto:

- a. jestliže třetí strany neměly dostatečnou možnost uplatnit svá práva, nebo
- b. pokud rozhodnutí není slučitelné s rozhodnutím již vydaným v dožadované straně, týkajícím se téže otázky, nebo
- c. jestliže není slučitelné s veřejným pořádkem v dožadované straně, nebo
- d. jestliže rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s výlučnou soudní pravomocí stanovenou právním řádem dožadované strany.

Část 7

Postupy a jiná všeobecná pravidla

Článek 23

Ústřední orgán

1. Strany stanoví ústřední orgán nebo v případě potřeby více orgánů pověřených zasílat žádosti podávané v souladu s touto kapitolou, odpovídat na ně, vyřizovat je nebo je předávat orgánům, které jsou příslušné k jejich vyřízení.

2. Každá strana sdělí generálnímu tajemníkovi Rady Evropy při podpisu nebo ukládání své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo listiny o přístupu název a adresu stanovených orgánů v souladu s odstavcem 1 tohoto článku.

Článek 24

Přímý styk

1. Ústřední orgány se mezi sebou stýkají přímo.

2. V naléhavých případech mohou být žádosti a sdělení stanovené touto kapitolou přímo zasílány justičními orgány, včetně orgánů veřejné žaloby dožadující strany odpovídajícím orgánům dožadované strany. V takovém případě současně musí být jedna kopie zaslána ústřednímu orgánu dožadované strany prostřednictvím ústředního orgánu dožadující strany.

3. Každá žádost nebo sdělení formulované podle odstavců 1 a 2 tohoto článku mohou být předloženy prostřednictvím Mezinárodní organizace kriminální policie (Interpol).

4. Je-li předložena žádost podle odstavce 2 tohoto článku a pokud orgán, který ji obdržel, není příslušný k jejímu vyřízení, předá ji příslušnému orgánu své země a přímo o tom informuje dožadující stranu.

5. Žádosti nebo sdělení předložené podle části 2 této kapitoly, které nezahrnují donucovací opatření, mohou být předávány přímo příslušným orgánem dožadující strany příslušnému orgánu dožadované strany.

Článek 25

Forma žádostí a jazyky

1. Všechny žádosti podle této kapitoly je třeba vyhotovit písemně. Je dovoleno používat moderní telekomunikační prostředky, jako je telefax.

2. S výhradou ustanovení odstavce 3 tohoto článku nebude vyžadován překlad žádostí nebo příloh.

3. Každá strana si může při podpisu nebo uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo listiny o přístupu prohlášením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy vyhradit právo požadovat, aby žádosti a přílohy byly doplněny překladem do jejího jazyka nebo do některého z úředních jazyků Rady Evropy nebo do jazyka, který určí. Ostatní strany mohou používat pravidlo recipacity.

Článek 26

Legalizace

Písemnosti předávané podle této kapitoly jsou zproštěny všech legalizačních formalit.

Článek 27

Obsah žádosti

1. Každá žádost o spolupráci podle této kapitoly musí výslovně uvádět:

- a. orgán, který žádost podal, a orgán provádějící vyšetřování nebo řízení,
- b. předmět a důvod žádosti,
- c. události včetně významných skutečností (jako jsou datum, místo a okolnosti spáchání trestného činu), na které se vyšetřování nebo řízení vztahují, vyjma případu žádosti o oznámení,
- d. pokud spolupráce zahrnuje donucovací opatření,
 - i. text zákonných ustanovení, nebo když to není možné, prohlášení o příslušných právních předpisech, které byly použity,
 - ii. údaj, že požadované nebo každé jiné opatření, které má podobný účinek, by mohlo být přijato i na území dožadující strany v souladu s jejími právními předpisy,
- e. je-li to nezbytné a možné:
 - i. podrobnosti týkající se dotčené osoby nebo osob, včetně jména, data a místa narození, státní příslušnosti a místa, kde se nachází (nacházejí), a pokud jde o právnickou osobu, její sídlo a
 - ii. majetek, v souvislosti s nímž je spolupráce požadována, jeho umístění, vazba na dotčenou osobu (osoby), vše co souvisí s trestným

činem a také všechny informace, které jsou k dispozici, pokud jde o cizí zájmy vztahující se k tomuto majetku, a

f. všechny zvláštní postupy, které si dožadující strana přeje.

2. Pokud žádost o prozatímní opatření předložená podle části 3 se týká zabavení majetku, který by mohl být předmětem rozhodnutí o konfiskaci spočívajícím v povinnosti zaplatit peněžní částku, v této žádosti musí být také uvedena maximální částka, jejíž úhrada je požadována z tohoto majetku.

3. Kromě údajů v odstavci 1 každá žádost formulovaná podle části 4 musí obsahovat:

- a. v případě článku 13 odst. 1 a.:
 - i. ověřenou kopii rozhodnutí o konfiskaci vydaného soudem dožadující strany a odůvodnění tohoto rozhodnutí, jestliže není uvedeno v samotném rozhodnutí,
 - ii. potvrzení příslušného orgánu dožadující strany, podle kterého rozhodnutí o konfiskaci je vykonatelné a nelze je napadnout řádnými opravnými prostředky,
 - iii. informace týkající se rozsahu, ve kterém by rozhodnutí mělo být vykonáno, a
 - iv. informace týkající se nutnosti přijmout prozatímní opatření,
- b. v případě článku 13 odst. 1 b. upřesnění skutečností uváděných dožadující stranou, které bude dostačující k tomu, aby umožnilo dožádané straně vydat rozhodnutí podle jejího vnitrostátního práva,
- c. pokud třetím stranám byla dána možnost uplatňovat práva, dokumenty, které dokládají, že tuto možnost skutečně měly.

Článek 28

Chybí žádosti

1. Jestliže žádost není v souladu s ustanoveními této kapitoly, nebo pokud poskytnuté informace nejsou dostatečné k tomu, aby umožnily dožádané straně vydat rozhodnutí na základě žádosti, tato strana může požádat dožadující stranu, aby žádost změnila nebo ji doplnila o dodatečné informace.

2. Dožádaná strana může stanovit lhůtu k přijetí takových změn nebo informací.

3. Dožádaná strana, která očekává přijetí požadovaných změn nebo informací týkajících se žádosti předložené podle části 4 této kapitoly, může přijmout veškerá opatření uvedená v částech 2 a 3 této kapitoly.

Článek 29

Souběh žádostí

1. Obdrží-li dožádaná strana více než jednu žá-

dost předloženou podle částí 3 a 4 této kapitoly, vztahující se k téže osobě nebo témuž majetku, souběh žádostí nebude bránit dožádané straně, aby projednala žádosti, které zahrnují přijetí prozatímních opatření.

2. V případě souběhu žádostí předložených podle části 4 této kapitoly dožádaná strana posoudí možnost konzultací s dožadujícími stranami.

Článek 30

Povinnost zdůvodnění

Dožádaná strana zdůvodní každé rozhodnutí, kterým odmítne, odloží nebo podřídí podmínkám spolupráci podle této kapitoly.

Článek 31

Informace

1. Dožádaná strana informuje neprodleně dožadující stranu:

- a. o postupu, jehož provádění bylo zahájeno na základě této kapitoly,
- b. o konečném výsledku postupu provedeného na základě žádosti,
- c. o rozhodnutí, jímž se zcela nebo zčásti odmítá, odkládá nebo váže na podmínky spolupráce podle této kapitoly,
- d. o všech okolnostech, které znemožňují provedení požadovaného postupu nebo u nichž je pravděpodobné, že by jej mohly značně opozdit, a
- e. v případě prozatímních opatření přijatých v souladu s žádostí formulovanou podle části 2 nebo 3 této kapitoly o těch ustanoveních svého vnitrostátního práva, která by automaticky znamenala zrušení těchto opatření.

2. Dožadující strana informuje neprodleně dožádanou stranu

- a. o každém přezkumu, rozhodnutí nebo jiné skutečnosti, které by zcela nebo částečně znamenaly pozbytí vykonatelnosti rozhodnutí o konfiskaci,
- b. o všech změnách faktických nebo právních, které by v budoucnu způsobily neoprávněnost postupů učiněných podle této kapitoly.

3. Žádá-li jedna strana o konfiskaci majetku u více stran na základě téhož rozhodnutí o konfiskaci, bude o žádosti informovat všechny strany, které jsou dotčeny výkonem rozhodnutí.

Článek 32

Omezené užití

1. Dožádaná strana může vázat provedení žádosti na podmínku, že získané informace nebo důkazy nebudou bez jejího předběžného schválení použity nebo

předány orgány dožadující strany k účelům jiných vyšetřování nebo řízení, než jsou ty, které jsou upřesněny v žádosti.

2. Každá strana může při podpisu nebo uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo listiny o přístupu prohlášením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy prohlásit, že jí dodané informace nebo důkazy podle této kapitoly nebudou moci být bez předchozího schválení použity nebo předány orgány dožadující strany k jiným účelům než pro vyšetřování nebo řízení, ke kterému byly vyžádány.

Článek 33 Důvěrnost

1. Dožadující strana může požadovat od dožádané strany, aby vlastní žádost i její obsah zachovávala v důvěrnosti, s výhradou opatření nezbytného k jejímu vyhovění. Jestliže dožádaná strana nemůže vyhovět této podmínce důvěrnosti, neprodleně o tom informuje dožadující stranu.

2. Dožadující strana zachová v důvěrnosti, je-li o to požádána a nebude-li to proti základním zásadám jejího vnitrostátního práva, všechny důkazy a informace předané dožádanou stranou, s výjimkou jejích sdělení v rozsahu nezbytném pro vyšetřování nebo řízení popsána v žádosti.

3. S výhradou ustanovení svého vnitrostátního práva strana, která obdržela bezprostřední informace podle článku 10, vyhoví všem požadavkům důvěrnosti žádaným stranou, která předává informaci. Jestliže druhá strana nemůže vyhovět takovému požadavku, uvědomí o tom v nejkratší lhůtě stranu, která jí informaci předává.

Článek 34 Výdaje

Běžné výdaje vzniklé v souvislosti s vyřízením žádosti jdou k tíži dožádané strany. Jestliže bude nezbytné vynaložit pro vyhovění žádosti značné a mimořádné výdaje, strany se dohodnou na podmínkách, za kterých bude žádost vyřízena, a o způsobu, jak budou tyto výdaje nesený.

Článek 35 Škody

1. Jestliže byla podána žaloba z titulu odpovědnosti za škody vzniklé z jednání nebo opomenutí vyplývajících ze spolupráce podle této kapitoly, dotčené strany uváží vzájemnou konzultaci, a pokud je to vhodné, rozhodnou o vzájemném podílu na škodě.

2. Strana, která je žalována o náhradu škody, se vynasnaží o tom informovat druhou stranu, jestliže by tato strana mohla mít na případu zájem.

KAPITOLA IV ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 36

Podepsání a vstup v platnost

1. Tato Úmluva je otevřena podpisu členskými státy Rady Evropy a státům, které nejsou členy a účastnily se jejího vypracování. Tyto státy mohou vyjádřit svůj souhlas a být vázány:

- podpisem bez výhrady, pokud se týká ratifikace, přijetí, schválení, nebo
- podpisem s výhradou ratifikace, přijetí nebo schválení, následovaným ratifikací, přijetím nebo schválením.

2. Ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo schválení budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

3. Tato Úmluva vstoupí v platnost prvního dne, který následuje po uplynutí tříměsíčního období od data, ke kterému tři státy, z nichž aspoň dva jsou členskými státy Rady Evropy, vyjádří svůj souhlas být vázány Úmluvou v souladu s ustanoveními odstavce 1.

4. Pokud jde o každý signatářský stát, který později vyjádří svůj souhlas být vázán Úmluvou, vstoupí tato Úmluva v platnost prvního dne měsíce, který následuje po uplynutí tříměsíčního období od data vyjádření jeho souhlasu být vázán Úmluvou v souladu s ustanoveními odstavce 1.

Článek 37

Přístup k Úmluvě

1. Po vstupu této Úmluvy v platnost Výbor ministrů Rady Evropy bude moci, po konzultaci se smluvními státy Úmluvy, vyzvat všechny státy, které nejsou členy Rady Evropy, aby přistoupily k této Úmluvě rozhodnutím učiněným většinou uvedenou v článku 20 d. Statutu Rady Evropy a všemi hlasy zástupců smluvních států, které mají právo zasedat ve Výboru.

2. Pro každý přistupující stát Úmluva vstoupí v platnost první den měsíce, který následuje po uplynutí tříměsíčního období od data uložení listiny o přístupu u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 38

Územní aplikace

1. Každý stát při podpisu nebo uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo o přístupu bude moci určit jedno nebo více území, na kterých se bude tato Úmluva provádět.

2. Každý stát bude moci k jakémukoli jinému pozdějšímu datu rozšířit prohlášením adresovaným

generálnímu tajemníku Rady Evropy provádění této Úmluvy na každé jiné území uvedené v jeho prohlášení. Úmluva vstoupí ve vztahu k tomuto území v platnost první den měsíce, který následuje po uplynutí tříměsíčního období od data přijetí prohlášení generálním tajemníkem.

3. Každé prohlášení učiněné podle obou předchozích odstavců může být odvoláno, pokud jde o území uvedené v tomto prohlášení, a to oznámením adresovaným generálnímu tajemníkovi. Odvolání nabude účinnosti první den měsíce, který následuje po uplynutí tříměsíčního období po datu přijetí oznámení generálním tajemníkem.

Článek 39

Vztahy k jiným úmluvám a dohodám

1. Tato Úmluva se nedotýká práv a povinností vyplývajících z multilaterálních mezinárodních úmluv týkajících se zvláštních otázek.

2. Strany Úmluvy budou moci mezi sebou uzavřít dvoustranné nebo mnohostranné dohody týkající se otázek upravených touto Úmluvou za účelem doplnění nebo posílení ustanovení této Úmluvy nebo aby usnadnily použití jejich zásad.

3. Pokud dvě nebo více stran již uzavřely dohodu nebo smlouvu o předmětu, kterého se týká tato Úmluva, nebo když upravily své vztahy v tomto směru jinak, budou oprávněny aplikovat uvedenou dohodu, smlouvu nebo ujednání namísto Úmluvy, jestliže to usnadní mezinárodní spolupráci.

Článek 40

Výhrady

1. Každý stát může při podpisu nebo uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přístupu prohlásit, že použije jednu nebo více výhrad uvedených v článku 2 odst. 2, článku 6 odst. 4, článku 14 odst. 3, článku 21 odst. 2, článku 25 odst. 3 a článku 32 odst. 2. Žádnou jinou výhradu nelze učinit.

2. Každý stát, který učinil výhradu podle předchozího odstavce, může ji zcela nebo částečně odvolat tak, že zašle generálnímu tajemníkovi Rady Evropy oznámení. Odvolání nabude účinnosti datem, kdy generální tajemník obdrží oznámení.

3. Strana, která učinila výhradu k ustanovení této Úmluvy, nemůže se domáhat provádění tohoto ustanovení jinou stranou. Může, jestliže výhrada je částečná nebo podmíněčná, usilovat o aplikaci ustanovení v tom rozsahu, v jakém ho sama přijala.

Článek 41

Změny

1. Změny této Úmluvy mohou být navrženy kteroukoli stranou a budou generálním tajemníkem Rady

Evropy sděleny členským státům Rady Evropy a každému státu, který není členem a jenž přistoupí nebo byl vyzván, aby přistoupil k této Úmluvě v souladu s ustanoveními článku 37.

2. Každá změna navržená jednou stranou bude sdělena Evropskému výboru pro trestní problémy, který předloží Výboru ministrů své stanovisko k navrhované změně.

3. Výbor ministrů prostuduje navrhovanou změnu a stanovisko předložené Evropským výborem pro trestní problémy a může změnu přijmout.

4. Znění celého pozměňovacího návrhu přijatého Radou ministrů v souladu s odstavcem 3 tohoto článku bude předáno stranám k přijetí.

5. Každá změna přijatá v souladu s odstavcem 3 tohoto článku vstoupí v platnost třicátý den poté, co všechny strany informovaly generálního tajemníka, že tuto změnu přijaly.

Článek 42

Řešení sporů

1. Evropský výbor pro trestní problémy Rady Evropy bude informován o výkladu a provádění této Úmluvy.

2. V případě sporu mezi stranami o výklad nebo provádění této Úmluvy strany se budou snažit dosáhnout vyřešení sporu jednáním nebo jiným pokojným prostředkem podle vlastního výběru včetně předložení sporu Evropskému výboru pro trestní problémy, rozhodčímu tribunálu, který přijme rozhodnutí, jež budou zavazovat strany sporu, nebo Mezinárodnímu soudnímu dvoru, pokud se tak dotčené strany dohodnou.

Článek 43

Vypověď

1. Každá strana může v libovolném okamžiku vypovědět tuto Úmluvu tak, že zašle oznámení generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.

2. Vypověď nabude účinnosti prvního dne měsíce, který následuje po uplynutí tříměsíčního období od data, kdy generální tajemník obdrží oznámení.

3. Tato Úmluva se i přesto nadále použije při výkonu konfiskace podle článku 14, která je požadována v souladu s jejími ustanoveními, než vypověď nabude účinnosti.

Článek 44

Oznámení

Generální tajemník Rady Evropy oznámí členským státům Rady Evropy a všem státům, které k této Úmluvě přistoupily

- a. každý podpis,
- b. uložení každé ratifikační listiny a listiny o přijetí, schválení nebo o přístupu,
- c. každé datum vstupu v platnost této Úmluvy v souladu s jejími články 36 a 37,
- d. každou výhradu podle článku 40 odst. 1,
- e. každé jiné opatření, oznámení nebo sdělení vztahující se k této Úmluvě.

Na důkaz toho, podepsaní, patřičně zmocnění k tomuto účelu, podepsali tuto Úmluvu.

Dáno ve Štrasburku 8. dne měsíce listopadu 1990 v anglickém a francouzském jazyce, přičemž oba texty jsou původní, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivech Rady Evropy. Tajemník Rady Evropy zašle ověřené kopie každému členskému státu Rady Evropy, nečlenským státům, které se účastnily vypracování této Úmluvy, a každému státu, který bude pozván, aby k ní přistoupil.

34

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 5. prosince 1996 bylo v Bruselu přijato Smíšeným výborem Evropského společenství a Evropského sdružení volného obchodu „Společný tranzitní režim“ Usnesení č. 3/1996, kterým se mění článek 50 přílohy II Úmluvy z 20. května 1987 o společném tranzitním režimu.¹⁾

Usnesení č. 3/1996 vstoupilo v platnost na základě svého článku 2 dnem 1. března 1997 a tímto dnem vstoupilo v platnost i pro Českou republiku.

Do textu usnesení lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí, Ministerstvu financí – Generálním ředitelství cel, oblastních celních úřadech a celních úřadech.

¹⁾ Úmluva o společném tranzitním režimu mezi zeměmi Evropského sdružení volného obchodu (ESVO) a Evropským hospodářským společenstvím ze dne 20. května 1987 byla vyhlášena pod č. 279/1996 Sb.